

אצלנו. הילכו רבינו שמעון והחברים האלה עמו שלשה מילין. אמר רבינו שמעון לאלו האחרים, מה דרך זו אצלכם? אמרו, לבקש את פזון קזה, שפמיטם או נושא שותים במדבר. בא רבינו שמעון ונש��ו. אמר לו, שמד נהוראי, ואור אטה, ואור עמד נמצא.

פתח רבינו שמעון ואמר, (דניאל ב) הוא מגלה עמקות ונסתירות, יודע מה בחשך, והאור שורה עמו. הוא גלא עמייקתא ומסתורתא - הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתירות, של הדברים העמקים והסתוריות הקטלניים הוא מגלה להם. ומה הטעם מגלה להם? שום שידוע מה בחשוכה. שאמ לא היה החשך, לא נודע הואר. והוא ידע מה בחשך, ומפני כך מגלה עמקות ונסתירות. שאמ לא החשך, לא יתגלו הדברים העמקים והסתוריות. ונהורא עמה שרא - מהו אור זה? אור שמתגלה מתווך בחשך.

ואנו, מתוך החשך שהוא במדבר, מתגלה לנו אור זה. הקדוש ברוך הוא ישרה עפק אור בעולם הזה ובעולם הבא. הילכו רבינו שמעון והחברים שלשה מיליון אלו אחורי. אמר לו, מהו לא הולכים אלו עמך בבראשית? אמר לו, לא רצית לחתרים לבן אדם עמי. עכלו שבאנו, גלח כאחד. הילכו, ורבינו שמעון החלף לרופו. אמר רבינו אבא, הורי אנו יודעים את טמו, והוא לא יודע את שמו של מר? אמר לו, מפני ידעתני שלא להתראות. ברוך הוא לעולם אמן.

פרשת כי תשא

וירבר ה' אל משה לאמר. כי תשא את ראש בני ישראל לאמור. כי לפקדיהם וגוי. רבינו אבא ורבינו אחא ורבינו יוסף היו אזי מטבריה

לאינון אחרנים, מה ארחה דא גביכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמיימי אנן שטאן במדברא. אהא רבינו שמעון ונש��יה, אמר ליה, נהוראי שמא, ונהורא אנטה, ונהורא עמד שרי.

פתח רבינו שמעון ואמר, (דניאל ב) הוא גלא עמייקתא ומסתורתא ידע מה בחשוכה ונהורא עמה שרא. הוא גלה עמייקתא ומסתורתא, קדרשא בריך הוא גלי עמייקתא ומסתורתא, דכל עמייקין סתימין עלאין איהו גלי לון. ומאי טעמא גלי לון. בגין דיברע מה בחשוכה. דאלמלא חשוכה לא אהידע נהורא. ואיהו ידע מה בחשוכה. בגין לכך גלי עמייקתא ומסתורתא, דייא לאו חשוכה לא. יתגלין עמייקין ומסתורתא. ונהורא עמה שרא. מאן נהורא דא. נהורא (דף קפ"ז ע"ב) **דאתגלייא**. **מג'ו חשוכה.**

ואנן מג'ו חשוכה דבוחה במדברא, אהגליין לו נהורא דא. רחמנא ישרי עמה נהורא, בעלמא דין, ובעלמא דאתה. אזי רבינו שמעון וחבריה, אלין תלת מיליון אבתarith, אמר ליה, אמאי לא אזי אלין עמן קקדמיתא. אמר ליה, לא בעינה לאטרחה לבר נש עמי, השפה דאתו גזיל בחדא. איזלו, ורבינו שמעון אזל לארכיה. אמר רבינו אבא, הא אנן ידענא שמייה, ואיהו לא ידע שמייה דמר, אמר ליה, מגיה ידענא דלא לאתחזאה. ברוך יי' לעולם :

פרשת כי תשא

ויזכר יי' אל משה לאמר. (שמות ל) כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם וגוי, רבינו אבא ורבינו אחא ורבינו יוסף היו אזי מטבריה לפקדיהם וגוי. רבינו אבא ורבינו אחא ורבינו יוסף היו הולכים מטבריה

ראו את רבי אלעזר שהיה בא, ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא, ודאי שנטהף עם השכינה. חפה להם עד שהגיעו אליהם. פיוון שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר, ודאי כתוב עניין ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. פסוק זה הנה קשה וכו'.

בא וראה, הרי פרושה, אין הברכה שלמעלה שורה על דבר שגמינה. ואם אמר, איך ישראל נמנעו אלא כפר נטול מהם, והרי פרושה, ותחשבון לא היה עד שפנסו את כל אותן הכהר ועלה לחשבון. ובראשונה קיו מברכים את ישראל, ואחר כך את המניין של אותן הכהר, ואמר כך חזרים מברכים את ישראל. נמצאו ישראל מברכים בראשונה ובוטף, ולא עולה בהם הפטות. ומה הפטות עולה במנין? אלא בשביל שהברכה לא שורה במנין. פיוון שהסתלקה ברכה, הצד الآخر שורה עליון יוכל להנתק. משום כך נוטלים כפר ופדיון לעלות (מעליהם) עליון מניין, והרי פרושה ונחבאר.

רעיא מהימנא

מצוה לחתך חצי השקל בshell מקדש. רועה הנאמן מה זה חצי חציית השקל? זה במו חצי הへין, וזה ו', ממוצע בין שני הへין. אכן לשקל בה, זו י'. עשרים גרה השקל - זו יוד'. העשיר לא ירבה - זה העמודה האמצעי, לא יתרה על י'. וכך נאמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והدل לא ימעיט - זה צדיק, לא ימעיט מעשר, כמו שנאמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל - שהוא י'. (מחצית השקל עשר והוא).

לצפוי. עד דהוו איזלי, חמו ליה לר' אלעזר, וההוה אתי, ורבי חייא עמייה. אמר רבי אבא, ורקאי נשתperf בהדרי שכינפה. אוריכו להו, עד דמטו לגביהו. פיוון דמטו גביהו, אמר רבי אלעזר, ורקאי בתיב, (טהילים לד) עיני יי' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. האי קרא קשייא וכוי.

הא חזי, הוא איקמוח, לית ברכתא דלעילא שרייא על מלחה דאתמן. וαι תימא, ישראל היך אתמן. אלא קופרא נטיל מניחו, והא איקמוח, וחושבנא לא הויע עד דאתבניש כל ההוא קופרא, וסליק לחושבנא. ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר בגין ההוא קופרא, ולבתר אהדרן ומברכין לוון לישראל. אשתבחו ישראל מתברכאנ בקדמיתא ובסופה, ולא סליק בהון מותנה. בגין אמאי סליק במנינא. אלא בגין דברכתא לא שרייא במנינא, פיוון דאסטלק ברכתא, סטרא אחרא שרייא עלייה, ויכיל לא נזק, בגין פה נטליין קופרא ופדיונא לסלקא (ס"א מעיליה) עלייה מנינא, והא איקמוח, ואתמר.

רעיא מהימנא

פרקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש. רעיא מהימנא מאן מחצית השקל אויה בגון חצי הへין, ודא ו', ממוצע בין שני הへין. אכן למשקל בה, דא י', עשרים גרה השקל: דא יוד'. העשיר לא יתרה, דא עמודה דאמצעיתא, לא יתרה על י'. וחייב אמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, רקאי נשתperf יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והدل לא ימעיט, דא ימעיט, דא צדיק, לא ימעיט מעשר, קמה דעתך אמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל, דאייה